Ч. 40. Субота 6 марта (21 лютого) 1909. Рік XIX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників на саж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с

Вісти політичні.

Новий міністер для Галичини. — До ситуациї парляментарної. — З Угорщини. — Капітуляция Сербії.

Найвисшим рішенем з дня 3 с. м. одержав дотеперішний міністер для Галичини Ексц. Давид Абрагамович на власну просьбу димісию а на его місце іменований міністром для Галичини др. Володислав Дулемба.

Др. Володислав Дулемба уродив ся в Кракові 24. вересня 1851 р. По скінченю ґімназиї вступив на виділ правничий а скінчивши студиї правничі у Львові і Відни, відтак отворив канцелярию адвокатску у Львові. Др. Дулемба був радним міста Львова, де его також в 1897 р. вибрано послом до парляменту. Від того часу виступав він вже політично і належав до Кола польского, де був віцепрезесом. При послідних виборах вибрано его послом до Ради державної з Бережанщини.

О скілько можна судити із всіляких вістий в ґазетах, ситуация парляментарна поправила ся о стілько, що поки-що нема обави, щоби Чехи а з ними, розуміє ся, і цілий т. зв. союз славяньский стремів до розбитя парляменту. Чехам, кажуть, залежить дуже на удержавненю деяких ческих зелізниць, внаслідок чого правительство має їх в руках і для того поставить на порядку дневнім першого засіданя на першім місци континґент рекрутів а відтак удержавнене ческих зелізниць. Внаслідок такого становища Чехів і „славяньский союз“ буде сидіти тихо.

Парляментарна комісия „славяньского союза“ відбула засідане і ухвалила предложений її статут. Відтак ухвалено резолюцию, в котрій висказано надію, що в інтересі славяньского населеня і монархії дасть ся удержати мир. Дальше ухвалено поставити власного кандидата на президента палати а в справі бонів скарбових вибрано комітет, котрий має ту справу розслідити і предложити відповідне внесене.

З Будапешту доносять, що вчера відбула ся під проводом дра Векерле рада міністрів при участи всіх членів кабінету. Др Векерле заявив, що скоро комісия банкова буде обставати при внесеню пос. Голльо і розпічне вже тепер дискусию банкову, то він витягне з того консеквенцию і подасть ся до димісиї. Всі члени кабінету заявили, що солідаризують ся з ним.

Коли повірити берлиньскій телеграмі в „Köln. Ztg.“ то Сербія вже рішучо скапітулювала. Ся телеґрама доносить, що президент міністрів Новакович заявив у відповіди на раду уділену ему Росиєю, Франциєю, Анґлієюі Італією, що **Сербія не піддержує вже своїх жадань територияльних і залишить всяку провокацию Австро-Угорщини. Справу автономії Босни і Герцеґовини уважає Сербія за управильнену угодою Туреччини з Австриєю, так, що Сербія не може дальше нею займати ся.**

Що Сербія сама не в силі ставити якогось опору, а до того ще й против волі Европи, се річ певна; але чи її відповідь дана точно в тім дусі, як то подає повисша телеґрама, то поки-що се річ непевна, а бодай нема ще на то урядового потверджeня. Після нинішних вістий з Білграду там навіть тому заперечують і кажуть, що найважнійшим фактом есть ухвала сербскої ради міністрів, а она звучить: Сербія тревае при жаданю територияльного відшкодованя і автономії Босни та Герцеґовини. З другої же сторони в білградских кругах диплёматичних переважує гадка, що відповідь сербского правительства містить в собі заяву, що

22)

Небезпечна тайна.

З анґлійского — Чарльса Ріда.

(Дальше).

На другий день станув вже Монктон в місті Гиль і зайшов до добре звістного ему купецкого льокалю. Заглядаючи у вікна контори, побачив він там самі чужі лиця, а на мосяжній табличці коло дверий було виписане: „Аткінзон і спілка“.

Він зайшов відтак до середини і став допитувати ся за п. Бартлієм.

Такого імени тут ніхто не знав.

— Таж він був властителем сеї торговлі, а я сам служив у него.

Але ему таки відповіли, що тут такого ніхто не знає.

Монктон спитав, чи міг би поговорити з паном Аткінзоном?

— А вже ж, п. Аткінзон буде тут о другій годині.

О назначенім часі явив ся Монктон знову і зачав відразу розпитувати ся, чи теперішний властитель торговлі не есть наслідником п. Роберта Бартлія.

Ні, п. Аткінзон купив сей інтерес від якоїсь вдовиці, пані Деплекс, котра ще й доси мешкає в Гиль, а її чоловік купив був сю торговлю від якогось Гвайтекера, купця в Бостоні.

Монктон віднїс ся до того Гвайтекера і дістав від него відповідь, що той купив був сей інтерес від Бартлія, але то вже богато літ тому назад і він від тої пори не чув вже нічого про Бартлія.

Монктон безрадний вернув назад до Льондону. Пошукувати за Бартлієм за помочию поліциї або оповістками в ґазетах, се не було ему на руку. Він хотів Бартлія або Гопа або й обох заскочити несподівано. А відтак знов подумав собі, що Бартлї мусів дуже розбогатіти і проживає десь в Льондоні Тут десь мусить він его відшукати, а передовсім мусить розглядати ся за ним в парку. Отже заходив в ріжних порах до парку і придивляв ся там дуже уважно всім, що їздили там повозами або й верхом.

Одного дня побачив він в парку дуже елеґантну карету, котрою їхала якась красна пані з подібнісеньким до неї хлопятком. Він пізнав її відразу; то була его жінка зі своєю дитиною. Она его не пізнала, але віддклонила ся якомусь панови, що здоймив капелюх перед нею.

— Чи то може яка княгиня тота пані, котрій ви поклонили ся? — спитав він незнакомого.

— Ні, то пані Брегем, жена посередника купецкого... звістна красавиця.

Для Монктона було того досить; він пустив ся за тою каретою, але очевидно не міг її здогонити. Дав отже спокій, закурив собі папіроса і постановив піти до свого адвоката.

На другий день рано явив ся він дійстно в канцеляриі адвоката і сказав ему, що хотів би в его бюрі розмовити ся з панею Брегем.

— Брегем? Брегем? — сказав адвокат, як колиб не міг собі нагадати — Хто то тая пані Брегем.

— А жена посередника купецкого.

— Деж она мешкає?

— Як то? То ви того не знаєте! Коли так, хиба треба буде розвідати в суді, котрий має рішати о тім, чи може жінка мати двох чоловіків.

Адвокат не хотів нічого сказати, але коли Монктон сказав ему, що тут розходить ся о інтерес тої пані Брегем, він постановив передовсім піти сам до неї і остаточно намовив її, щоби она прийшла

Стріча відбула ся в приватнім помешканю адвоката. Пані Брегем була в першій хвили так зворушена, що мало не зімліла Коли же остаточно розговорили ся, зачали робити угоду. Монктон сказав Лукії, що він зовсім не приїхав длятого, щоби їй шкодити. — Будеш мені платити а я буду мовчати — додав він. Она гадала, що він домагає ся гроший від неї і сказала ему, що принесла з собою сто фунтів.

— Розумна з тебе жінка! Давай же їх сюди!

Дрожачими руками отворила она торбинку і вийняла з неї шелестячі банкноти а Леонард забрав їх з великою радостию

— Так, отсе вистане, аж мені пощастить ся відшукати Гопа і Бартлія — сказав він.

— Гопа? — повторила пані Брегем. — Прошу тебе, держи ся здалека від него і не зачіпай его, він занадто розумний чоловік.

она зрікає ся остаточно територияльних жадань а передане тих жадань державам европейским єсть лиш викрутом, якого вхопило ся сербске правительство, щоби не допустити до розрухів, котрих вибух грозив в Сербії.

Здаєсь однак, що Сербія таки на правду скапітулювала а то потверджують вже й відзиви французскої праси. „Eclair“ пише в справі сербскої відповіди: Сербія кінчить тим, від чого повинна була зачати. Позаяк признала, що нема австро-сербского конфлїкту, позаяк не можна нічого закинути анексії, длятого могла нам була Сербія заощадити через 5 місяців пустих демонстраций і занепокоєня. Немило то бути слабим, але нікому анї навіть народови не приносять користи крики і ставлене неможливих жадань. На дипльоматичний „блюф“ відповіли войсковою демонстрациєю. Диспропорция сил Сербії і Австро Угорщини єсть так велика, що колись ніхто не буде міг поняти, длячого в Білграді нароблено такого крику. Признати по треба, що неподатливість Австро-Угорщини, котра не позволила жартувати з собою, причинила ся дуже до зміни поглядів в Сербії.

Новинки.

Львів, дня 5-го марта 1909

— **Іменованя.** П. Мінїстер торговлї іменував ревідента рахункового Іґн. Гарана, радником рахунковим Міністерства торговлї.

— **З зелїзниці.** Рух поїздів особових на лінії Тернопіль Підволочиска привернено вчера. Так само привернено загальний рух на шляхах Бучач-Чортків, Чортків-Копичинцї, а дальше межи Хриплином а Гусятином, Тернополем а Копичинцями і Тернополем а Стрием.

— **Увільнене від податку білєтів** трамваєвих для молодїжи шкільної. Як звістно, в наслїдок закона о належитости стемплевій за зниженї білєти їзди електричним трамваєм у Львові треба було від нового року оплачувати належитість скарбову також і за білєти абонаментові для молодїжи шкільної. Та оплата виносила 5 К і спричинила, що множество, особливо такі, котрі мають більше дїтий, перестало абоновати карти мимо того, що то була сама середина тяжкої зими. В наслїдок того продано в сїчни 1909 тих білєтів лиш за 667 К підчас коли в сїчни 1908 вплинуло 1480 К, а то значить, що в наслїдок оплати стемплевої відпало 55 прц. абонаментових білєтів для молодїжи шкільної Маґістрат міста Львова, котрий з засади стремів до увільненя знижених і зовсім вільних білєтів від стемпльованя леґітимаций, коли не міг в дорозї інстанций узискати увільненя від того тягару всіх білєтів, вніс був ще в серпни 1908 подане до Мінїстерства зелїзниць лиш о деякі пільги, а в першім рядї о увільнене від оплати стемплевої білєтів для молодїжи шкільної. Вчера наспіла до маґістрату відповідь Мінїстерства зелїзниць: рескриптом з 26 лютого увільнило Мінїстерство шкільні білєти від належитости стемплевої. Так само увільнило Мінїстерство від оплати стемплевої і білєти видавані лиш до їзди службової.

— **З тов. „Сила“.** В недїлю, дня 7 марта о год. 9 в церкві оо. Василиян на жовківскім передмістю відправить богослужене Є. Е. преосьв. Митр. А. Шептицкий на інтенцію товариства, тож просить ся членів, щоби на той час як найчисленнїйше в церкві звили ся.

— **Філїя „Сокільского Базару“** буде отворена в найблизших тиждях в Станиславові. Буде се друга з черги філїя сего торговельного стоваришеня. Перша заснована перед 5 місяцями в Стрию, дуже гарно розвиває ся завдяки місцевим і дохочестним Русинам.

— **В Бережанах** відбуде ся дня 10 с. м. в салї „Надії“ ювілейний концерт з нагоди 40 літнього ювілею „Просьвіти“. Початок о 3-ій годині по полудни.

— **Із Самбора** доносять: Інавґурацийний виклад товариства наукових викладів ім. Петра Могили відбуде ся в Самборі дня 7 с. м. Викладати ме проф. др. Іван Брик про „национальні і культурні елементи в старорускій літературі“. Початок о год. 4 по полудни.

— **Репертуар рускої театру в Самборі.** (Саля „Сокола“. Початок точно о $7^1/_2$ год. вечером).

В суботу, дня 6 с. м. „Барон циганів“, оперета в 3 діях Штравса.

— **Дрібні вісти.** З Біляка (Віллях) в Країнї доносять, що там паде сніг безнастанно а небезпечність від осуґів снїгових (лявін) єсть так велика, що в многих сторонах рух поїздів на зелїзницях перервано; 2000 робітників цивільних і 600 вояків розгортує снїг — На львівскій головній почті заквестіоновано у одної з львівских фірм фальшиву 5-коронівку і зложено на поліції а в Ярославі появили ся фальшиві золоті 10 коронівки угорского чеканеня, заквестіоновані у робітників, що повернули з Прус. — В аптиці Рукера, при ул. Скарбківскій ч. 7 забула якась пані полярес в 28 кор. 15 сот.; можна відобрати на поліції. — Ученик ґімназияльний, Остап Козар бавив ся набитим пістолетом і прострілив собі руку; куля перейшла єму через ліву долоню. — В місцевости Ламінцї, коло босаньскої Градиски викопано — як доносять з Сараєва — цілий кістяк мамута.

— **З „Тов-а ім. Петра Могили“** у Львові. Друга серия викладів в місяци марті обнимати отсі виклади: Дня 7 с. м. др. Іван Копач: „З історії розвою культури на Руси“. — Дня 14 с. м. др. Володимир Охримович: „Розвій національної української ідеї в Галичині“. — Дня 21 с. м. артист Іван Труш: „Символізм в штуці“. — Дня 25 с. м. (четвер) др. Стефан Томашівский: „Як витворювалась українська народність“ (ч. I.) — Дня 28 с. м. др. Стефан Рудницкий: „Про землетрясене“. — Початок о 4 год. в салї „Сокола“. — Вступ на місця сидячі по 20 с., на місця стоячі по 10 с.

— **Розбишацкі напади.** Вчера около 10 год. вечером доконано зухвалого нападу рабункового в Ринку коло ул. Домініканьскої. На гук вистрілу збігли ся люди і побачили на земли лежачого якогось чоловіка, котрий кричав: Ловіть єго, я вам покажу, куди втік. Чоловік той, як опісля показало ся, називає ся Людвик Бучнер, єсть челядником кравецким і приїхав з Хоросткова шукати роботи. Вчера вечером зайшов він до шинку Байґля в Ринку ч. 8 і випив там склянку пива. Коли виходив із шинку, приступив до него якийсь чоловік і попросив єго о папіроса а він дав єму два сотики і пішов дальше. Ледви уйшов кілька кроків, як той сам чоловік приступив до него і зажадав знов папіроса а відтак таки упхав руку в кишеню, в котрій він мав 11 кор. Коли Бучнер вхопив злодія за руку і хотів єго задержати, той стрілив до него з револьвера і поцілив єго в голову але на щастє так легко, що куля застрягла єму лиш під шкірою і єї вийнялено єму опісля на стациї ратунковій. Розбишака поки що не зловлено а Бучнера умішено на ніч в поліцийнім арешті, бо не має поки що де подїти ся.

До „Дїла“ доносять знов із Снятина про таку подію:

Директора - снятиньскої задаткової каси „Прут“ і настоятеля бурси „Шкільна Поміч“, п. Ілию Федорчука, емеритованого учителя видїлової школи, стрінула дня 2 с. м. страшна пригода. Повернувши о годині 10 вечером до дому, застав там якесь індивідуум, котре кинуло ся на входячого і поваливши на ліжко, завдало йому молотком кільканайцять ударів в голову. П. Федорчук боронив ся відважно, мимо своїх 65 літ, так, що напасник вирвав ся

— Не бій ся, я не дурний; хто на горячім попарить ся, той і на студену воду дмухає. Біда лиш в тім, що як буду дерти шкіру з Бартлїя, не буду міг зімстити ся на Гоп. Впрочім ти не жури ся мною, хиба що може би ти знала, де они оба знаходять ся, щоби я не потребував богато трудити ся.

— Менї видить ся, що Гопа не трудно буде відшукати — сказала Лукія. — Ти знаєш преці, де домівка того молодого чоловіка, котрого ти... котрого я...

— Ти маєш Вальтера Кліффорда на думці? А вжеж, що знаю, де він перебуває — в Кліффорд Галь в Дербішірі.

— Отже видиш! Там мусить і Гоп бути, бо він запхав тебе до криміналу а єго виратував. А що Вальтер чоловік доброго серця, то певно не забув Гопови того і бодай знає, де Гоп перебуває.

— Як виджу, то з тебе, Лукіє, здогадлива жінка! От і є бодай вже за що зачепити. Мушу зараз туди поїхати і розвідати, але переберу ся, щоби мене ніхто не пізнав.

— Але ти певно ніколи про мене нічого не скажеш, що могло би мене... бо то, бачиш, менї не розходить ся о мене, але о мою дитину а я хочу бути доброю матірю. Отже не зробиш нічого, що могло би знищити матір тої дитини, і чого той мій любчик мусів би встидати ся?

— Нехай би мене Бог побив, як би я то зробив! — сказав Леонард, в котрім в тій хвили відозвало ся благороднійше чувство; але й зараз став з него той сам злодюга, що й був завсїгди. — Нехай той малий урвитель стане моїм спадкоємцем — говорив він дальше. — Ти знаєш, що на мене припадає велика посілість у Вестморлянді — величезні ґрунти і пів озера, а межи мною а спадщиною жиє лиш одинайцятеро людий, значить ся я найблизший до спадщини. Отже тоту спадщину запишу твому малому урвителеви. Як єму на імя?

— Август

— А єго батькови?

— Джонатан.

Леонард написав зараз грамоту все своє движиме і недвижиме майно записав на малого Августа Брегема, відтак пішов з тою грамотою до канцеляриї адвоката і там підписав єї сам і кілька єго сьвідків. Відтак вернув з тою грамотою назад, прочитав єї пани Брегем і дав їй єї. Він зробив собі лиш такий жарт і усьміхав ся глумливо, коли відчитував ту грамоту, але Лукія взяла то за правду, подякувала єму сердечно та й ще оправдувала ся, що не може єму більше платити, як то що обіцяла. Остаточно попращали ся обоє і розійшли ся.

Під вечер другого дня явив ся в господї „під сїро-бурою коровою“ якийсь постарший вже чоловік з великою подорожною торбою і клунком звязаним ремінчиком, в котрім були пробки всїляких полотен і материй. Він мав коротку сиву бороду, був чистенько убраний і подобав на торговельного аґента

Розгостившись, казав він собі дати чого потреба і зробив знаменитий пунш, на котрий запросив також і господиню. Она охотно згодила ся на то і небавком завела ся між ними оживлена розмова.

А властителька господи була велика цокотуха і зачала насамперед розповідати єму про своє особисте горе та про свою журбу. Хоч село заєдно збільшало ся, то число гостий у неї не прибувало, бо їй на перешкодї стояла нова пиварня. А коли вже нагадала собі пиварню, то єї взяла зараз злість і стала вигомовлювати на того пана, що продає власне пиво і не дає їй дихати. Але чей полковник і єго син Вальтер не допустять до того, щоби той чоловічиско вижер єї звідси. Она донаймила би собі ще ґрунту і взялась би до молочного господарства, але она би й заложила ся о то, що Бартлї би зараз і собі завів молочарню.

— Хто, хто такий, Бартлї? — спитав Монктон.

— Ну так, той чоловічиско, що на моє нещастє має тут копальнї вугля і пиварню держить і все инше.

— А хтож то той Бартлї?

— А хтож? Один з тих, що нинї не знати звідки наживають гроший і стають богачами. Він держить посесию від полковника, але то вже лиш так про людске око. Він завів собі копальню вугля, побудував ціле село для робітників а до чого лиш возьме ся, то зараз робить гроші зі всего. Але ви тут чужі, що вас то обходить.

— Чому? Для мене все цікаво знати

(Дальше буде).

і почав втікати. П. Федорчук гонив его аж на улицю, однак там не було нікого, хто би був притримав утікаючого. Рани завдані жертві нападу є поважні і викликують співчуте для потерпівшого, котрий тішить ся загальною симпатиєю в Снятині за свою громадяньску працю. Жандармерия есть вже, як кажуть, на сліді злочинця.

— **Фабрика фальшивих банкнотів в Тернополи.** З Тернополя доносять до „Kur. Lwowsk-ого“: Перед кількома днями приїхав до тернопільского уряду почтового комісар почтовий, виделеґований львівскою дирекциєю почт, щоби перевести контролю в уряді почтовім. При сій нагоді зробив він сензацийне відкрите, що в місті знаходить ся в обігу множество фальшивих банкнотів на 10, 20 і 100 кор. знаменито підроблених. В самій касі почтовій знайшов він пачку підроблених банкнотів, як кажуть, на суму 50.000 кор. Маса фальшивих банкнотів знаходить ся в руках тернопільских горожан. Повідомлена о тім жандармерия порозуміла ся з львівскою поліциєю, котра вислала зараз кількох комісарів, щоби слідити за фальшівниками, о котрих всі переконані, що они перебувають в Тернополи.

Наука, штука і література.

— **„Господар і Промисловець“** ч. 4 (орган „Краєвого Союза господарско-молочарского“ в Стрию. Виходить кождого 5 і 20 в місяци. Річна передплата 2 К).

І се число подає знов богато цікавого і поучаючого материялу та порушує деякі пекучі справи. По „Урядових вістях“ краєв. Союза слідує обчислена на більші розміри дуже важна і поучаюча а ясно і приступно написана розвідка на шего неутомимого посла і орґанізатора дра Евгена Олесницкого, під заголовком „Політика торговельна а інтереси рільництва“ (І). Відтак п. Богдан Дуткевич пише дальше „Про крамниці“ і обговорює в ній крамниці системи Рочдель. Дуже важну і пекучу справу порушив п. Сафат Рубинович в своїй статиї „Упадок маломіщаньства“. Дальше слідують: „Від пасічничої орґанізациї“ (важні повідомлення для пасічників); „Ратуйте пасіки“, статия Ник. Гошовского; „Звідки нам взяти щепів“ Ю. Д., а наконець „Всячина“ і вісти торговельні.

— **„Економіст“** ч. 2, за місяць лютий. (Місячник економічно господарский, орґан краєвого Союза ревізийного). Передплата на цілий рік 5 кор., разом з додатком „Самопоміч“. Поодиноке число 60 сот.

Се число „Економіста“ містить в собі: А. Ільченко: Споживча кооперация в Галичині, на Україні і Буковині. — Межі капіталізму в сільскому господарстві. (Конець з річника 1908). — Відділ інформацийно-орґанізацийний.

До сего числа долучене вже ч. 1. „Самопомочи“, популярного додатку до „Економіста“, котрого окрема передплата на цілий рік виносить 1 К 20 сот., до Росиї 2 К, а поодиноке число 10 сот. Се число містить в собі: „Від редакциї і адміністрациї“. — Самодіяльність і самопоміч. — Посередники (зі сьмішною але поучаючою ілюстрациєю). — В. Доманицкого: „Про кооперативний рух на Україні російскій“. — Просьвітно економічний конґрес з портретом Миколи Левицького. — Слухайтесь тільки своїх людий і не давайтесь попасти в чужі тенета. — Десять заповідий для члена споживчої (консумпийної спілки). — Рільничі часописи в Австриї. — Всячина. Книжки і часописи.

Телеґрами.

Білград 5 марта. Вість бюра Райтера о урядовій заяві мов би правительство взяло або що возьме назад свої жадання уважають тут за крайну і відбігаючу від правди оцінку сербскої відповіди.

Константинополь 5 марта. Сесия палати послів буде від 14 марта продовжена на 3 місяці. Письмо султана о тім небавком появить ся.

Константинополь 5 марта. Міністер справедливости Рефік-паша єсть умираючий.

Будапешт 5 марта. На вчерашій раді міністрів прилучили ся міністри до заяви др. Векерля, зложеної в комісиї банковій, що не може приняти в тій справі вказівок, доки переговори не скінчені.

Білград 5 марта. Король Петро приняв вчера японьского князя Куні.

Букарешт 5 марта. Болгарский король Фердинанд прибув тут вчера вечером. На двірци повитав его король Кароль. Король Фердинанд перебуде тут через нинішний день яко гість короля Кароля.

Константинополь 5 марта. До „Ікдаму“ доносять з Бассори, що у вілєті тім настала анархія. Конституциї там доси не заведено. Власти не роблять нічого.

Книжки
на нагороди пильности.

Книжки руські а також і польскі апробовані Вис. ц. к. Радою шкільною можна замовляти в рускім Товаристві педаґоґічнім улиця Сикстуска ч. 47, в книгарни Наук. Тов—а ім. Шевченка у Львові ул. Театральна ч. 1 і в склепі Тов—а Взаїмної помочи учительскої в Коломиї (Народ. Дім) і у всіх книгарнях в краю.

III. Книжки для шкільної молодіжи і для народу.

Молитвенник народний, нове розширене видане по 50, 70 с. і 1 К.
Китиця желань, нове розширене видане, бр. 40 с., опр. 60 с.
Т. Шевченко: Кобзар для дітий, (друге попр. видане) бр. 30 с.
Гордієнко: Картагинці і Римляне, бр. 40 с., опр. 60 с.
Мальота: Без родини, нове видане, бр. 80 с., опр. 1·10 К.
Дніпрова Чайка, Коза Дереза (дїточа оперетка) 1 К.
Др. О. Макарушка: Короткий огляд руско-україньского письменства від XI.—XVIII. століття, бр. 40 с., опр. 60 с.
Тарас Шевченко: Кобзар, бр. 2 К, опр. 2·50 К, опр. в пол. 2·70 К.
Др. Ів. Франко: Коли ще звірі говорили, бр. 80 с., опр. 1·10 К.
В. Лебедова: Малі герої, бр. 50 с., опр. 70 с.
Ів. Спілка: На чужині, бр. 40 с., опр. 60 с.
О. Катренко: Оповіданя, бр. 40 с., опр. 60 с.
Василь В—р: Подорож до краю ліліпутів, бр. 50 с., опр. 70 сот.
А. Кримский: Переклади, бр. 40 с., опр. 60 с.
Образки з історії України-Руси, бр. 50 сот.
Стефан Пятка: На прічках, бр. 30 с., опр. 50 с.
Марта Борецка, третє видане, бр. 50 с., опр. 70 сот.
Гр. А. Толстой: Казки, бр. 40 с., опр. 60 с.
О. Кониський: Поеми, бр. 30 с., опр. 50 с.
М. Вовчок: Институтка, бр. 40 с., опр. 60 с
Дивні пригоди Комаха Санґвіна, бр. 48 сот.
Малий сьпіваник, бр. 20 с., опр. 34 с.
Клявдия Лукашевич: Серед цьвітів, ком. в 2. діях, бр. 14 с., опр. 30 с.
Е. Ярошиньска: Друга китичка для малих дівчат, бр. 20 с., опр. 40 с.
Шекспір в повістках, бр. 30 с., опр. 50 с.
Королевский: Дві могилі, бр. 18 с., опр. 32 с.
Анґлійскі казки, бр. 24 с., опр. 40 с.
Е. Ярошиньска: Повістки, бр. 24 с., опр. 40 с.
Віра Лебедова: Мами, бр. 20 с.
Др. І. Франко: Абу Казимові капці, бр. 60 с., опр. 90 с.
Збиточник Гумфрі (з анґлійского), бр. 70 сот., опр. 1 К.
Робінзон великий, бр. 1·50 К, опр. 1·80 К.
А. Глібів: Байки, бр. 10 с.
Істория куска хліба (з францускго), бр. 50 с., опр. 70 с.
Збірка оповідань, бр. 40 с., опр. 60 с.
Кіплінґ: В Джунґлях, бр. 1 К, опр. 1·30 К.
К. Гриневичева: Леґенди і оповіданя, бр. 30 сот., опр. 50 с.

Рух поїздів зелізничих

важний від 1 мая 1908 — після часу середно-европейского.

ПРИМІТКА. Грубі числа означають поспішні поїзди; нічні поїзди означені вирізкою (* Нічна пора числить ся від 6 год. вечором до 5 год. 59 мін. рано.

Приходять до Львова:

З Кракова: **8·40, 2·30, 8·55, 1·30,** 5·50*, 7·25, 9·50, 5·45, 9·50*.
„ Ряшева: 1·10.
„ Підволочиск (голов. дворець) 7·20, 12·04, **2·15,** 5·40, 10·30*.
„ Підволочиск (на Підзамче): 7·01, 11·4*, **2·00,** 5·15, 10·12*.
„ Черновець **12·20, 6·40*,** 8·07, **2·03,** 5·57, 9·30*.
„ Коломиї, Жидачева, Потутор: 10·29.
„ Станиславова: 5·40*, 10·05*.
„ Рави і Сокаля: 7·10, 12·40.
„ Яворова: 8·26, 5·00.
„ Самбора: 8·00, 10·30, 2·00, 9·10*.
„ Лавочного, Калуша, Борислава: 7·29, 11·43, 11·00*.
„ Стрия, Тухлї (від $^{15}/_{6}$ до $^{30}/_{9}$): 3·56.
„ Белзця: 4·50.

Відходять зі Львова:

До Кракова: **7·00*, 12·45*,** 3·50, **8·25,** 8·46, **2·45,** 6·12*, 7·35*, 11·15*.
„ Ряшева: 3·30.
„ Підволочиск (головний дворець): 6·20, 10·44, **2·16,** 7·45*, 11·10*.
„ Підволочиск (з Підзамча): 6·35, 11·03, **2·31,** 8·08*, 11·32*.
„ Черновець: **2·50*,** 6·10, **9·10,** 9·35, **2·23,** 10·38*.
„ Стрия, Дрогобича, Борислава: 11·25*.
„ Рави, Сокаля: 6·14, 7·10*.
„ Яворова: 6·58, 6·30*.
„ Самбора: 6·00, 9·05, 4·00, 10·45*.
„ Коломиї і Жидачева: 6·03*.
„ Перемишля, Хирова: 4·00.
„ Лавочного, Калуша, Дрогобича: 7·30, 2·15, 6·42*.
„ Бельцця: 11·05
„ Станиславова-Ворохти (від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{7}$): 6·40

ПОЇЗДИ ЛЬОКАЛЬНІ.

До Львова:

З Брухович (від 1 мая до 31 мая) що дня 8·15 рано, 8·20 вечер, в неділї і римо-кат. сьвята 3·27 по полудни і 9·25 вечер; (від 1 червня до 30 червня і від 1 вересня до 30 вересня) що дня 8·15 рано, 3·27 по полудни, 8·20 і 9·35 вечер, в неділї і римо-кат. сьвята 1·45 по полудни, (від 1 липня до 31 серпня) що дня 8·15 рано, 3·27 і 5·30 по полудни, 8·20 і 9·35 вечер, в неділї і римо-кат. сьвята 10·05 перед полуд. і 1·46 по полудни.

З Янова (від 1 мая до 30 вересня що дня) 1·15 по полудни і 9·25 вечер; (від 3 мая до 15 вересня в неділї і римо-кат. сьвята) 10·10 вечер.

Зі Щирця від 28 мая до 13 вересня в неділї і рим.-кат. сьвята 9·58 вечер.

З Любіня від 17 мая до 13 вересня в неділї і рим.-кат. сьвята 11·45 вечер.

Зі Львова:

До Брухович (від 1 мая до 31 мая) що дня 7·20 рано, 3·45 по полудни, в неділї і римо-кат. сьвята 2·30 по полуд. і 8·34 вечер; (від 1 червня до 30 червня і від 1 вересня до 30 вересня) що дня 7·21 рано, 2·30 і 3·45 по полудни, 8·34 вечер, в неділї і римо-кат. сьвята 12·41 по полуд. (від 1 липня до 31 серпня) що дня 7·21 рано, 2·30, 3·45 і 5·50 по полуд., 8·34 вечер, в неділї і римо-кат. сьвята 9·06 перед полуд. 12·41 по полуд.

До Рави рускої 11·35 в ночи (що неділї).

До Янова (від 1 мая до 30 вересня що дня) 9·15 перед полуднем і 3·35 по полудни; (від 3 мая до 15 вересня в неділї і рим. сьвята) 1·35 по полудни.

До Щирця 10·35 перед полуднем (від 28 мая до 13 вересня в неділї і рим. сьвята).

До Любіня 2·15 по полудни (від 17 мая до 13 вересня в неділї і рим. сьвят).

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).